Я довго-довго міркував,
Чого-то в світі стало,
Що так багато є людей,
А добрих з них так мало.
Що вже не жди від їх добра,
А всякої напасти,
Що на 'дного, що вміє дать,
Є сто, що вміють красти.
Чого ми бачим скрізь війну,
А не братерську спілку,
Чого ми любим пити кров
Ще більше, ніж горілку.
Я зрозумів усе, як став
Святе письмо читати,
Щоб зрозуміти й ви могли,
Ось точні вам цитати.
"Створивши світ, подумав бог
Про створення людини,
І от узяв та накопав
Пудів з чотири глини,
І, замісивши з кізяком,
Як для обмазки хати,
Зліпив Адама й під тинок
Поставив просихати.
А як здалось, що він просох,
Дмухнув у нього душу,
Тоді в садок едемський свій
Пустив його під грушу".
Як можна бачить вам із цих
Подробиць історичних,
У справі цій не обійшлось
Без помилок технічних.
Найперше: нащо вжив творець
Звичайну жовту глину,
Коли він легко міг найти

Багато каоліну;
По-друге, глину з кізяком
Який гончар замісить?
Якби якийсь таке зробив,
Його б могли повісить.
Нарешті, необачно й те:
Вдихати дух у форму,
Не пропаливши на огні
Її як треба, в норму.

Адам розсохся вже, як ждав
Фабричної ще марки,
Тоді ж із його дух святий
Геть вилетів крізь шпарки.
Лишились глина та кізяк

Основою людини,
Тому-то люди по цей час
Не ліпші від скотини,
І через те душа людська,
Від першої минути,
Не божеством, а кізяком
Довіку буде тхнути.